

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL I.

PRVNÍ OBDOBÍ.

Uprchlíci na "Volnoplavci".

I.

Hustá mlha, jaká se obyčejně rozprostírá ietního jitra nad fjordem...

Slunce před chvílí se vynořilo a v této oslnivé záplavě světelné stříptily se stuhobíle perutí několika "mořských vlaštovek"...

Menší palubní člun věděl však líp než rackové, že ranou ptáče dál dosáhne. Za ním rozkládaly se již skupiny pokr, té skalní zleni...

Na nejhořejším břevnu tohoto člunu v zádi skvěl se žlutou olejovou barvou zvůň název "Volnoplavec"...

Plachty, jež, jak se zdálo, ze zapomenutí dosud byly napjaty, vlály malátně s jedné strany na druhou...

"Mlé, ty pošelilce — co je tobě nebo mně do toho, patří-li on o nějaké nebo malé zvěti? On zaplatí poctivě převoz..."

"Avšak mladí mají též své náhledy," namítal Karolus, "kteréž nebývají zrovna hloupé, jmenovitě když se oni po někom svedou, víte dobře, otče, že mám hlavu na pravém místě."

"Kdyžys ji měl, neměl bys tak zlou hubu!" "Hlouposti, y to jen tak povídáte..."

"Nu, Simmerberg byl před několika lety v Nantes. Měl již věděl připraveno k odjezdu a čekal jen na prohlídku..."

"Konečně povstal stařík s netrpělivým posunkem, a když byl vrhl pohled na vřít, pokračoval po něm s chabou posilou svou trpělivou, než stoupl hit s malou otě"

láhve, skrývající se v pravé kapsce. zvolal ztlumeným hlasem: "Karole, slyšís — už jsi se mohl dost vyspat, synku!"

"Ven s vesly, Karole, a buď hbitý a obratný!" komandoval majetník člunu. "Nesessíš li vřít, ne dostaneme se jaktěživi dnes s mistry!"

"Zvláštní!" opokeyoval Elias. "Snad nechce pískle učít slepici snášet vejce?" "To nikoliv, otče, avšak neměl jste se dát přemluvit..."

"Ty bys byl ovšem raději zůstal v městě, až bys byl prohrál všechny peníze, aneb promaril je na dary pro blaborskou Johannu!"

"Kdyžys ji měl, neměl bys tak zlou hubu!" "Hlouposti, y to jen tak povídáte..."

"Mlé, ty pošelilce — co je tobě nebo mně do toho, patří-li on o nějaké nebo malé zvěti? On zaplatí poctivě převoz..."

"Avšak mladí mají též své náhledy," namítal Karolus, "kteréž nebývají zrovna hloupé, jmenovitě když se oni po někom svedou, víte dobře, otče, že mám hlavu na pravém místě."

"Kdyžys ji měl, neměl bys tak zlou hubu!" "Hlouposti, y to jen tak povídáte..."

"Nu, Simmerberg byl před několika lety v Nantes. Měl již věděl připraveno k odjezdu a čekal jen na prohlídku..."

"Konečně povstal stařík s netrpělivým posunkem, a když byl vrhl pohled na vřít, pokračoval po něm s chabou posilou svou trpělivou, než stoupl hit s malou otě"

tež pro nic a za nic bvakrem našeho celému dozerci — vpuřil cestujícího do prázdného sudu na vodu bez dna a postavil jej mezi ostatní na palubu. Prohlídka se dostavila, a až měla bystrý zrak na všech místech, sázim na to krk, že ji nenapadlo lidí hledat v sudu pro vodu, a Simmerberg ahrál řechy groše. Později však byl nicméně prozrazen a přestavil správa odsoudila ho k zaplacení zadržného, avšak on se jí vysmál do očí a vykročil se ze všeho."

"Když byla rozmluva chvíli pokračovala v tom smyslu, poboulo se něco u palubní dvéř, na něž byla častěji obrácena pozornost, a hned po té objevil se mladá žena, zahalená do dlouhého, širokého raného kabátce, s černým závojem na lehčím slavném klobouku, prodírající se mezi sudy a lánovými a blížící se k oběma mužům, kteréž podzavala úsměvem plným nevyslovné něhy."

"Máme dnes bezvětrí, drahá paní," oznamoval Elias, "avšak nesmíme ztráčet upřímost, neboť jak pozorují, vřít čalé ke dni se sesílí." "Mladá žena tvářila se, jako by toto povzbuzení bylo úplně zbytečno, personifikovaná trpělivost zračila se na její sněhobílé čele, s něžž sklonavě v jednom pruhu po obou stránkách tvář plavý, vlní vó vlas."

"Mohu udělat oheň?" zašeptala opatrně pohléžíc k loži, která byla před chvílí opuslena. "Ráda bych uvařila trochu kávy, než se oni probudí." "Až počneš se, to se všechno může stát..."

"Na, jak je vám líbo!" mluvil Elias, plíši prostý, než aby poklonkoval. Karolus za to, počevaděl byl mlád a jak se sám vyjadřoval "švarný", odpověděl jinak: "Jen se proto nepokojte, otče, drabá paní," a uklánil se s neobyčejně ochotným a povzbuujícím pohledem.

"Když máme silnou bouři," pokračoval, vida, že přednáška jeho paní zajímá, "budte ujištěna, že tenhle — a ukazoval na kotlík — nestojí klidně a dobrácky jako nyní; na mou věru, chceme-li v tom případě uvařit trochu kávy neb kousek jídla, musíme dobře dávat pozor, aby se nepevřel. A to se děje tak, že se pevně připevní silný ocelový drát do každého jeho ucha, pak se protáhne skrz ucho dostatečný kus lana a upevní se někde v lanoví, a pak se může v kotlíku vařit, třeba se sebou pořádně kolébá..."

"Když takto Karolus objasňoval obtíže při vaření na člunu bez lodní kuchyně, vyndala cizí paní z velkého cestovního kufru láhev s mlékem kávu a podala jí ochotně svou kuchaři." "Ať se to vaří," pokračoval Karolus a rozzloběně ohledně několika mohutnými tlaky na starý měch. "Vidíte, paní, nemusím se zrovna chlubit, avšak otec mluvil holou pravdu, když řekl, že jsem složitě zkoušku v tomto umění, neb když jsem byl ještě hochem, jel jsem jako kajutní strážce do Anglie s kapitánem, jemuž, na mou duši, nesměla se podávat špatná káva nebo nevyčistěné boty..."

"Máti, máti, kde jsi?" ozval se hlas ode dvéř. "Máti Bože, jaký jsem měl ošklivý sen — vši, máti, jaký — ano takový, že jsi spadla do vody a že já jsem se vrhl okamžitě za tebou!"

Matka spěchala k synu, jednateltemu hochu, a naznačovala mu, aby stích. "Probudíš otce!" zašeptala. "Otec už nespí, ačkoliv má přimhouřené oči!" odvětil jí Georg stejné tak tise, avšak v tlučeném hlase zavynoval něco, naznačující, že by se neodvážil pronést tutéž poznamku klasitěji. "Netrop však přes to žádné hiuk... Koukej, zde máš suchar, aby ti ušel trochu čus."

"Dej mi číši, Nicolino!" proslala osoba, která dosud udržovala mlčení a při tom povstala a sedla na nízkou bednu, čímž bylo lze vidět obličej, na jehož spadlé pňdě rýhovaly se vrásky veliké starosti a mocné vášně. Černý, mřty šedými prokvetlý vlas odrážel se silně od falešně žlutohnědé paruky, která však byla okamžitě neviditelnou Nicolino velmi chvatně tak urovnána, že zprvu zmíněný přirozený vlas byl již zakryt. "Nedoplni jseme daleko!" řekla, když mu podávala číši s kávou a suchary.

"Slyšel jsem to již!" zněla od pověří. "Tys také nespala, ubohá Nicolino... ubohá, ubohá Nicolino!" A s těmito něžnými slovy pohledil vzhůru muž, jehož rty nezřídly se již vládnouti schopnosti usmívat se, ruku vlídně podavatelce. "Nikoliv ubohá!" namítala poněkud vycitávaným hlasem. "Kde ty bys a on — máta pohledla s úsměvem na syna, který pod ochranou obou beden důvěrně kýval na svojí plácně snidání — kde ty a on jste, tam je vždycky ojak domov."

"Domovi" mluvoval muž zdoluhavě, a hluboké vrásky na jeho ušlechtilém čele stáhly se hustěji k sobě. Nicolina mlčela, avšak její oči mluvívaly řečí nikoliv cizí tomu, na něhož tyto andělské oči byly obráceny. "Dej sem mlsu, Karole!" ozval se stařík Elias. "Nyní si, na mou duši, dopřejeme kousek jídla!"

"Oče," zašeptal Karolus, klada mlsu s jídelm na sedadlo, na němž stálí seděl v kormidla, "už je to takové, jak jsem si myslel, že se předsevzalo něco nebezpečného; vlas je falešný, a když se pluje s falešnou vlnkou, tak víte dobře, kolik uhořelo!"

Elias namířil pátravý pohled tam, kde seděl tajuplný cestující, zavřel se do hlavy a položil ruce: "Jen již přestaň s tou svou prostofekostí!" K polednímu začal se vřít, podle předvidání Eliasova, sesilovat a zmohl se konečně tak, že stařík silným velitelským hlasem mohl rozdávat rozkazy. "Napni velikou a fukovou plachtu, Karole... Po té připrav kosatku telenní! Udrž-li se takhle, uvidíš, že dnes ujedeme hezky kousek k domovu!"

Zručnou rukou provedl Karolus tyto přípravy. Vesla byla skoro vytažena, plachty se nadmaly lehkým vánkem, a otec i syn zaujali pohodlně svá místa v těsné dutině u kormidla. "Ach, drabý Karole," zvolal Georg — stař se již při volnosti svého věku a své smělé a přímé povaze důvěrným s mladým námořníkem "drabý Karole, zachyťte prosím vás, ten krásný, bílý sud, který tamhle pluje po vodě... ne, koukejme tamhle pluje jiný — a už zase jiný!"

"Hezky se to řekne, zachyťte..." smál se Karolus. "Avšak mladý pán nemí si mysliti, že ony zde plovou jen pro zábau!" "Tak mně povězte, proč zde jsou?" ptal se Georg a přiblížil se ke Karolovi a k staříkovi, aby co možná nejlépe naučil se chápati kormidla, které bylo řízeno otcem Eliášem, jenž však ve svém nevšedně klidu nevěšmal si zvladivou planoucí touhu.

"S radostí vám to povím!" pokračoval Karolus. "Tyhle sudy, jež jsou vzduchoprázdné, sují lodní znamení a leží zde a plovou proto, aby námořníci měli se na pozoru před mistry přilíš pro plavbu mlékými. Zde v kristiánském fjordě je mnoho takových sudů."

"Je velmi hezké," pokračoval Georg v započeté známosti, "býtí jako na moři a plouti s takovýmto člunem! Avšak ještě pěknějším by bylo, kdyby začal vanouti vřít, až by se plachty trhaly a tleskaly a vlny hnaly se na nás jako veliké kopce!" "Ach tak, mladý pán byl již vícekrát na moři, a ví, že mofe může se vzvednouti ve veliké kopce — tenkrát nebylo snad příjemno mladému mládku, býti na moři!" "Eh, myslím, že už nejsem tak mládí" pokračoval Georg, zvedaje ramena. "Než tenkrát, když se mofe tak zvedalo, jak jsem pravil, byl jsem ještě malý kluk, který se stěží udržel na pobou, když mě na palubě pustili, avšak panatují se na to ještě velmi dobře, neboť se mi mofe velice líbí — a velmi bych rád, kdyby se mi dovolilo zkusit, umím-li řídit loď, když sedím u kormidla."

Při pronesení tohoto návrhu, který již dlouho ležel mu na srdci, pohledl Georg tak laskavě a výmluvně na starého Eliáse, že stařík s dobráckým pohnutím rty ustoupil a dovolil hochu, který ho velmi zajímal, provést své plány. Pln nadšení a hrdošti usedl Georg na doložitě místo, a co doložitě, pro jímho zajisté jednotvárné zaměstnání bylo prováděno podle společných instrukcí otce Eliáse a Karola, nabývala rozmluva na obou stranách větší živosti. A když Karolus vrátil obratně Georga ke kapitole o velikých vodních kopcích, které tento viděl, dokud ještě byl malým "klukem", ozval se poprvé po několika hodinách hlas starého Lestera, napomínajícího syna, aby pořad neobtěžoval majetníka člunu a mladého námořníka svými otázkami a svou zvědavostí.

"On nás věru neobtěžuje!" omlouval ho stařík Elias, kterému opravdu bylo líto výmluvné rozlišnosti, zračící se ve výrazné tváři hochově. Georg nespěl však zde děje meškati; s pohledem nejlhubšího postrádní odevzdal kormidlo Karolovi a vrátil se došti zdoluhavými kroky nazpět k oně části paluby, kdež otec seděl dosud na bedně, kouře doutník a pohléžaje na rychle mizející husté lesy pobřežní.

Paní Lestlerová zaujala, ubýhající paprskům slunečným, Georgovo místo mezi oběma bednami, se zavazadly. Držela v ruce knihu, avšak jak bylo vidět, byla zaměstnána více studováním obličej mužova, (knihy to, k jejíž poslední kapitole nikdy nedospěla) než listě, které neustále zamyšleně přečrela. Georg propířil se kolem zasmušilého otce lichými kroky s kloboukem a k něžné matce, zašepstal s rozplápněným tvářem: "Neviděla's, jak jsem řídit celý člun — považ, mohl jsem jej lehce zahnat na mělčinu, kdybych byl chtěl, a byl bych to též učinil, kdybys, máti, na něm nebyla."

"Pro nic jiného, než pro tu obtíž, dostati se zase odtamtud. Ano, byl by to jiný zvuk a jiný praskot než nyní!" "Drahé, nerozumně dítě... ani nevíš, co znamená dostati se s mělčinu, na které jsme jednou uválili! Než rozhodně, Georgu, ty nesmíš mítí takové šílené myšlenky, nesmíš si přivoľovati nebezpečí, neboť toť totéž jako pokoušetí Boha!"

Poněkud zdrcen vycitávanými slovy a neobyčejně vážným pohledem, za těmi následujícími, usedl Georg zcela mlčky a jal fezati kus dřeva, které patrně bylo určeno k tomu, aby bylo nápodoběním člunu nebo něčeho takového, a v této práci pokračoval velmi čile, až nový předmět obrátil na se jeho pozornost. "Jak se jmenuje to místo?" S touto otázkou objevil se Georg znovu u Karola, ukazaje na několika dlouhých, bílých budov, táhnoucích se podél pobřeží.

"Ach, tyhle na západní straně — ano, víte, pane Georgu, to jest Horten. Je to velmi pamětihodné místo; tam zdržují se Norové a zpravují loděnice a výtonidla, jak se nazývají ona zařízení, v nichž mají lodě, když mají být podrobeny opravě; a během času zamyšlejí tam, jak jsem slyšel, umístí celé námořní loďstvo... avšak na to si ještě počkáme. Na plavbě do Drammen měli jsme spolu několik krajanů z Bohuslenu, kteří jeli do práce do Hortenu, neboť se tam plá mnohem větší mzda než v nás; a já znám mnoho chlapíků, kteří tam jeli s tak prázdnou kapsou, že ani nemohli zaplatiti za jídlo, a pec vrátili se domů po několika letech s celými tremi neb čtyřmi sty říšských tolarů v peněžence."

"Ještě dobře, když se ví, kde se může tolik peněz vydílati!" odpověděl Georg velmi zamyšleně a namířil svůj pohled k Hortenu. "Snad nemáte, mladý pane, chuť vydati se tam a zkusiti své štěstí?" ptal se Karolus žertovně. "To by se tak zrovna hodilo pro panského synka!"

"Panský synek," odpověděl Georg a vrhl zdorovitý pohled na Karola, "se přece také k něčemu hodí... A myslím-li, že nejsem dosti silný k práci, tak se jen přesvědč na vlastní oči, jsem-li nějaký slabý nebožák... A při tom zvedl a mával nak hlavou dosti velikým a těžkým kamenem, který ležel na palubě."

"Toť, na mou věru, opravdu mužská síla, která je panu Georgovi ke cti!" povzbuvoval ho Karolus s pochvalným výrazem v hlase a posouchčím. Nyní usmíval se Georg zcela usnínem, starý Elias se usmíval, a Nicolina, něžná jeho matka, usmívala se též nad potěšením synovým. Jen Lestler seděl mlčky a nevěrnou pozorností synovu činu. Co stějný a svěží vřít hnal "Volnoplavec" ku předu, uplynul večer. Noc a měsíc dostavily se společně a vnovaly cestujícími velmi krásnou podivnou; jasný, třeptavý měsíční proud tek l v dání na bludieň mořské. Poražoval bud.

O ŽIVOT.

Román Činského Náboba od Julia Vernea.

PŘEKLAD V. PATEJDLA.

KAPITOLA I.

v osobnost a národnost lidí. Když bavuje se pšenáhlis. "A přece sluší uznati, že život má dobré stránky!" zvolal jeden z stolovníků, otevřený loktem o lenoch svého sedadla s mramorovým opěradlem, žmle cukrovany kořen lekničiny.

"A špatně též!" odpověděl v záchvatu kaše druhý, jenž by se byl ostnem znamenitě ploutve žraločí málem zalik. "Budme filosofy!" ozval se tu letnější muž, kterému seděly na nosu ohromné brejle s velikými skly ve dřevě zasazenými. "Dnes je člověk v nebezpečí, že se zadusí, a zítra jde vše tak hladce, jako jdou hrdlem lahodné došky tohoto nektaru! To jest celkem život."

To praviv, vřil do sebe tento epikureovec povolně myslí sklenici výtečného hořkého vína, jehož lehounká pára vstupovala pomalu z kovového čajniku. "Co je na muž," řekl čtvrtý stolovník, "zda se mi býti jsoucnost velice příjemnou, když člověk nic nedělá a má prostředky, aby nemusil nic dělat!" "Chyba lávky!" namířal pátý. "Štěstí záleží ve studích a práci. Nabýti co nejvíce vědomostí, jest nejlepší cestou k štěstí..."

"A k poznání, že vlastně nic nevíme!" "Což to není počátek moudrosti?" "A kde jest její konec?" "Moudrost nemá konce!" odvětil po filosoficku muž s brejlemi. "Svrchovaná spokojenost spočívá ve zdravém lidském rozumu!"

Tu obrátil se první stolovník přímo k hostiteli, sedícímu na hořejším konci stolu, to jest na nejhorším místě, jak velky zákony zřvolnosti. Jsa netečen a roztržit poslouchal jen, aniž by co prohodil za celé té rozpravy inter pocula (mezi poháry). "Počkjme! Co soudí náš hostitel o těchto projevech po pití? Pokládá-li dnes jsoucnost za dobrou či špatnou? Zdaž jest pro nebo proti?"

Hostitel chroupl nedbale několik dřívých jader; v odpověď přestal na tom, že vyspílii opovržlivě rty jako člověk, jehož nic nezadá se zajímati. "E!" vydechli. Je to po přelosti slovo lidí netečných. Vyjadruje vše a nevjadruje nic. Je ve všech jazycích a mělo by býti pojato ve všechny slovnky na zeměkouli. Jest úšklebekm zřejmě vyznačeným.

Pět stolovníků, které častoval tento unavenec dlouhé chvíle, naléhalo pak na něj důvodly, každý ve prospěch svého tvrzení. Chtěli znáti jeho mínění. Zdržal se zprvu odpovědět a vyslovil se na konec, že život nemá do sebe ani nic dobrého, ani nic špatného. Po jeho rozumu byl "vynálezem" dosti malicherným a celkem nehrubě závažným.

"To se věru podobá našemu příteli!" "Může-li takto mluvit, když nikdy ještě ani růžová vráska nezakalila jeho kůži?" "A když je mlád!" "Mlád a zdraví!" "Zdráv a bohat!" "Velmi bohat!" "Přebohat!"

"Snad až příliš bohat!" Tyto výtky křičovaly se jako prskavky ohrostraje, nevylovidivě ani úsměvu na hostitelově tváři hostitelové. Pokřil pouze zlehka rameny, jako člověk, jenž nikdy, byť jenem na hodinu, nelustoval v kůze vlastního života, ba ani prvních stránek jejich nerozfezali.

A přece bylo tomuto netečnickovi nejvýš třicet a jeden rok, byl ku podivu zdrav, měl velké jmění, jeho duch nebyl nevzdělán, jeho dítvi vynikal nad prostředkem, těžil ve všem, čeho se nedostává tolika jiným, aby byli ze šťastných na světě! Proč jím nebyl? Proč? Tu ozval se vážný hlas filosofů; mluví jako náčelník antického sboru, pravil: "Příteli, nejsi-li šťasten na světě, nejsi šťasten proto, že tvé štěstí bylo toliko záporné. To je tím, že se věc má se štěstím jako se zdravím. Dovede ho užívati jen ten, kdož o ně někdy přišel. Ty pak nebyl jsi nikdy nemocen. Rozuměj: ty jsi nebyl nikdy nešťasten! To schází tvému životu. Kdo je to, aby ocenil štěstí, nezato k se ho nikdy neštěstí, třeba jen na okamžik?"

A po této promluvě plně moudrosti filosof pozdvihnuv sklenici s pěním šampaňským nejlepších značek dodal: "Přeji trochu štěstí slušci našeho hostitele a nějakého hoře jeho životu!" Po té vyplil svou sklenici jedním doučkem. Poražoval bud.

Hostitel pšivěděl posunkem a a trval dle v obyčklé netečnosti. Kde se vedla tato rozmluva? V některé evropské jídelně v Paříži, Londýně, Vídni, Petrohradě? Hořvolilo li těchto šest stolovníků v saloňe nějakého hostince starého nebo nového světa? Kdo byli tito lidé, kteří přetřásali za jídla ty otázky nepřice přes míru?

Francouzové to nebyli žádným způsobem, neboť nemluvíli o politice! Šest stolovníků sedělo za stolem v saloňe prostřední velikosti, stkvostně vyzdobeném. Mřížkami modrých anebo pomorančových tabulek prosvítaly v tu dobu poslední paprsky slunce. Vať kolem otvorův okeních houplavě večerní větřík plencení přirozených anebo dělaných květin, a několik barevných svítilen mýslo svou bledou zář se zmíráním svítem denním.

Nad hořejším okrajem oken jeví se lepotvárně arabsky, ohobacené rozmanitými fezbami, představnými krásy nebeské i pozemské, zvířata nebo rostliny zvířeny a květeny obrazovtornosti zpodobě. Na stěnach saloňu, potažených hedvábnými čalouny, leskla se velká zrcadla s dvojitými šikmými plochami. Na stropě pohybovala "punka" křídly z malovaného perkalu, ochlazující pamující horko do senesitlosti.

Stůl byl veliký, černě lakovaný čtverhran. Nebylo ubrusu na jeho povrchu, na němž obrázelo se četné stříbrné a porcelánové náčiní, jako by se bylo obrázelo na desce nejlíššího křišťálu. Ubrousky byly zastoupeny pouhými čtverci papíru osdobenými hesly, jichž každý host měl u sebe dostatečnou zásobu. Kolem stola byla rozestavena sedadla s mramorovými opěradly mnohem výhodnějšími nežli vycpaná opěradla moderních lenochů.

Osobluku pak onaly velmi slíčné dívky, které měly do černých vlasů vpleteny lilie a kopretiny, a na pažích koketně navlečeny zlaté nebo nehmotné náramky. Usmívajíc se veselé, přišlely neb odnášely jednou rukou, kdežto druhou měvaly pávahně širokým vějířem, jenž sesíval oběh vzduchu, vyvolovaný "punkou" na stropě.

Období vyhovovalo nejprášíším požadavkům. Nebylo lze předstati si něco pochotnějšího než tu čistotnou a zároveň vybranou kuchyni. Místní Bigona věda, že jest mu činiti se znáci, byl sám sebe překonal úpravou sto a padesáti přinosů, z nichž sestával jídelní pořad.

Prvním přínosem a jako předkuskem byly cukrované koláčky, kaviár pečené kobylinky, sušené ovoce a ustice ningpojské. Pak následovaly v krátkých přestávkách smažené vejce kačnčí, holubí a tečí, vlašťoví hnízda s vejci mčhaná, řízky "gingseng", jeseňtí zábra na měkko vařené, vylříbí slachy v sladké omáčce, sladkovodní pulci, krabi sekanina se žlutou, vřablí volátka a skopové oči nadité stroužkem česneku, sekanina dušená v mléce z merunkových jader, smažené oblence, dušené bambusové výhonky, sladké saláty z mladých kořenek atd. Singaporské ananasy, pražené zembí ofečy, solené mandle, šřavnaté mangviy, ovoce "longjenu" s bílým masem a "ličie" s bledou dužinou, ofečy splývavky a sladké kantonské pomoranče byly posledním přínosem hostiny, která tři hodiny trvala — hostiny hojně svažované pivem, šampaňským a vínem šaocínským, ježž vybraný pořad dvořen zárukem nezbytné rýže, vnašené do út stolovníků mlými hůlčickami.

Posleze nadešla chvíle, kdy mladé služky přinesly nikoliv po evropském zvyku nádoby naplněné vonnou tekutinou, směřenými v ruce v horké vodě smočené, jimžž každý stolovník přetřel si obličej s největší spokojeností.

To však byla jen delší přestávka, far nienta na nějakou hodinu, ježž okamžitky měla zpřijemnití hubda. Sbor zpěvaček a hudebnic vstoupil skutečně do saloňu. Zpěvačky byly mladé, veselé, a počtaly si skromně a slušně. Ale jaká to byla hubda a jaký výkon! Mňoučala a kokřáhal bez úměry a skladu, povyšující se ostrými zvuky až k nejzášším mezím sluchového smyslu posílitelným. Nástroje pak: housle jichž struny zataovaly se do nití smyčce, kyrtary potažené hadími kůžemi, klarinetu pronikavě vřelčící, harmoniky podobné malým pšenovým píantům — byly důstojny zpěvů a zpěvaček, které doprovázely s velkým hřmotem. Poražoval bud.

— Předplácejte na Pokrok Západu, pouze 5 š. oc ročně.